

fredes Kanonbaade. Hertil skal jeg paa dette Tids-
punkt indskrænke mig.

Scavenius: Jeg skal tillade mig paa Mindretallets Vegne at udtale mig om vor Stilling til de stillede Forslag. Jeg vil begynde med at omtale, hvad den ærede Ordfører saavel i Gaar som i Dag har lagt særlig Vægt paa, nemlig at de Bevillinger, som her forlanges af Regjeringen, skulle være præjudicerende for en endelig Forsvarsplan. Vi Andre have ikke været i Stand til ret at kunne forstaa denne Opfattelse, men jeg skal iøvrigt indrømme, at den ærede Ordfører har i Dag i alt Fald givet et Bidrag til en bedre Forstaaelse af Flertallets Mening i saa Henseende, i alt Fald hvad angaar Bygningen af det ene af de to Pantserfibe. Vi for vort Bedkommende se ikke rettere, end at hvorledes man saa end tænker sig en Forsvarsplan, vil det være lige nødvendigt for os at anskaffe saa mange og saa gode Væbener og Kanoner, som vore Kræfter tillade, og som de udføre; det vil være lige nødvendigt for os at være i Besiddelse af saavel aktive som passive Korpeder, og endelig vil det være lige nødvendigt at udvikle vor Flaade saa kraftigt, som det er os muligt. Man kan jo tænke sig en Forsvarsplan paa forskjellig Maade; man kan tænke sig, at man lægger Vægten paa Forsvaret i Sylland-Fyn, og man kan tænke sig — hvad vel de Fleste gjøre — at lægge Hovedvægten paa Sjælland, og da atter enten betragte Forsvaret af Hovedstaden som det Væsentligste, eller vil have denne Hovedvægt henlagt paa et andet Sted paa Den, til Aggersøsfund f. Ex., hvorom der har været saa megen Tale, men i alle Tilfælde ville de Foranstaltninger, Regjeringen her har forlangt, være lige paatvængende nødvendige. I det Hele taget maa jeg sige, at denne megen Tale om det Uanselige i at faae en Forsvarsplan turde være temmelig overdreven. Jeg skal villig indrømme, at det vilde have været overordentlig heldigt for os, om det kunde have lykkedes os her i Rigsdagen at kunne blive enig om en Forsvarsplan, men har det nu viist sig, at Saadant har været umuligt; og under de forhaanden værende Omstændigheder er det faktisk umuligt. Stillingen er nu en Gang saa, og saa tror jeg, det Fornuftigste vilde være at se denne Stilling lige i Øinene og handle derefter, og uden Henyn til disse Tanker om endelige, store, faste Befæstninger gaa til at udføre, hvad der maa siges at være nødvendigt for at gjøre de Forsvarsmidler, som vi ere i Besiddelse af, saa gode og saa kraftige som muligt. Det er jo nu engang ikke lykkedes os at faae en stærk Fæstning bygget her i Landet, det er ikke engang lykkedes at faae et befæstet Sted indrettet her paa Sjælland, hvortil vor Hær under en meget let tænkelig Situation kunde trække sig tilbage og holde sig en Tid. Dette er, som sagt, ikke lykkedes os, men deraf følger, forekommer det mig, med

Nødvendighed, at vi maa lægge, saaledes som Stillingen nu engang er, Hovedvægten paa, hvad man kunde kalde det første Forsvar, den yderste Forsvarslinie, altsaa lægge Hovedvægten paa at udruste vor Hær saa godt som mulig og at gjøre vor Flaade saa kraftig som mulig, thi Flaaden vil jo dog, saaledes som vi ere stillede, let blive, jeg vil ikke sige vort eneste, men dog i alt Fald vort væsentligste Værn. Smidlertid er der jo i alt Fald eet Punkt, som er saaledes beskaffet og saaledes beliggende, at det i alle Tilfælde maa forsvares, for at hele Landets Eksistens ikke skal sættes paa Spil ved, at man ikke har gjort sit Bedste for at forsvare det, og det er Hovedstaden. Jeg har ganske vist det Haab, og der er da vel heller ingen Grund til ikke at nære det, at vi skulle undgaa at komme i en Krig af lignende Art som de Krige, vi have ført i de senere Tider; men hvad der forekommer mig, der vel kan være nogen Grund til at frygte for, og som en Følge deraf ogsaa forberede sig paa at imødegaa, er det Tilfælde, at to Magter — jeg tænker ikke paa det i Dieblisset herskende Forhold i Europa; thi maaste have vi Fred imorgen og maaste ikke, selv om vi kunne have Fred imorgen, kan der udbryde en almindelig europæisk Krig til næste Aar — komme i en Kamp, som bliver ført, om ikke i vore nærmeste Farvande, saa dog i Østersøen. Og kommer en saadan Kamp, vil det ikke være ganske urimeligt at frygte for, at det kan være i en af de paagjældende Magters Interesse at sætte sig i Besiddelse af Sjælland og Kjøbenhavn. Jeg tror, at man maa være forberedt paa noget Saadant og gjøre sit Yderste for at forhindre det, men det vil kun lidet hjælpe, som den ærede Ordfører talte om i sidste Møde, i sidste Dieblit at forberede sig paa Saadant. Man skal have den Ting for Øie og itide gjøre, hvad der kan gøres; men hertil hører da dels Forstærkning af Søforterne, dels Kuldstendigjørelse af Sømineliernerne udenfor Kjøbenhavns Næb og dels, og det meget væsentligt, Fortsættelsen af Pantserfibsbygningen. De Pantserfibe, vi paabegynde at bygge nu, kunne vi ganske vist ikke komme til at bruge for det Første, men, som jeg sagde, det kommer ikke an paa alene at se hen til de nu foreliggende Omstændigheder, men til, hvad der høist sandsynligt kan hende os en Gang, sent eller tidligt. Mindretallet har da paa Grund af disse Betragtninger paa det Bestemteste maattet anbefale det høje Thing ikke at negte nogen Bevilling, som gaar ud paa at gjøre de Stkke, vi nu have, eller som kunne blive færdige i det kommende Aar, saa kraftige som mulige. Vi kunne derfor ikke være med til at negte de 20 nye Kanoner, naar det er givet, at de nuværende mindre Fartøis-Kanoner ere høist maadelige. Vi kunne endnu mindre være med til at negte at gjøre det nye Skib „Helgoland“ saa godt som muligt, og vi maa derfor